

15. Svěrák, který tě nepustí

Dílna jako oblíbená zašívárna

Naprostá většina Čechů (89 procent) je přesvědčena, že je manuálně zručná a každý pátý chlápek si myslí, že mu jde, na co sáhne. Tolik průzkum!

I čeští muži mají své dny. Někdy jsou to všechny dny v týdnu. Asi máme v genech vstupovat do Hornbachu jako do zaslíbené země, kde si budeme moci zasvěceně pokecat s vedoucím přířezu. Odkud to pramení? No přece z dětství! Jen se přiznejte, vy jste snad s klukama nelezli tátovi nebo dědovi do dílny a nezkoušeli sílu svých kostí pod stupňujícím se tlakem svěráku? Jasně, že to bolelo.

A to byl teprve začátek.

Zavíráme se do garáží, do kterých se kvůli všelijakému harampádí už dávno nevejde auto, anebo se s dílnou nabouráme do komory, kůlny, špajzu, anebo na jiné místo, kde je možné zavřít se na petlici a nepustit do něj – stejně jako na Karlštejn – ženu.

Nikdy nezapomenu, jak babička volávala dědu přes dvůr k obědu. Výzva nabývala každou další minutou na intenzitě, a pro nás, co jsme s kručícími žaludky čekali, až se vykutálí ze své trucovny. To bylo nesnesitelné utrpení. Pak babi konečně hodně našťavaně zařvala „Pepo, voběhéd, kolikrát ti to mám říkat?“, ale pod tím zjevným roztrpčením „co tam zase dělá“ bylo jasně cítit, z čeho je uhněten jejich vztah.

Z jistoty, že zatímco ona zadělává v míse těsto na knedlíky, on zase přijde ke stolu se zaolejovaným rukama a bude koukat přes ni a přemýšlet, kde teď v neděli sežene závrtný šroub třináctku. Bez toho by to nešlo.

A děda skutečně přišel, byl zamazaný a v očích měl nedodělanou práci, což mu nebránilo v tom, aby si po moučnicku a kafi nezchrupnul. Pak se znovu vrhl do dílny, kde kouzlil v vrtákem, svěrákem, pilkou a šmirglpapírem až do setmění.

Prosím vás, co jiného je život.

